

Arrest

nr. 82 084 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 24 september 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 21 januari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 59 430 van 8 april 2011 weigerde de Raad verzoekende partij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekende partij diende op 6 juli 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 13 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Verzoekende partij diende op 26 juli 2011 een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 26 augustus 2011 werd vastgesteld dat verzoekende partij afstand deed van haar derde asielaanvraag.

1.8. Verzoekende partij diende op 6 februari 2012 een vierde asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 8 februari 2012, met betrekking tot de vierde asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [B. A.]
[...]
en van nationaliteit te zijn Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 06.02.2012*

Overwegende dat betrokkene op 24.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 21.01.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 12.04.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 06.07.2011 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 13.07.2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing ‘weigering in overwegingname’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 26.07.2011 een derde asielaanvraag indiende die op 26.08.2011 van de DVZ een beslissing ‘afstand’ kreeg. Overwegende dat betrokkene op 06.02.2012 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een huiszoekingsbevel voorlegt, afgeleverd door de politie. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds andere documenten voorlegde van de politie, namelijk twee convocaties, en deze asielaanvraag desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat de RVV bij betrokkenes eerste asielaanvraag oordeelde dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens de RVV in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene een fax van een verklaring van de politie voorlegt. Overwegende dat een fax niet toelaat de authenticiteit van het document na te gaan. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegte van recht dit [...] niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, oc., nr. 106).

In de [B]elgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

“Que, pour qu’une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités ou que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië en het naburig Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Tjetjenië en Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië /Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen en personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was [van] groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië / Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië / Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op eerdere beslissingen van jaren geleden om te gaan weigeren de nieuwe asielaanvraag van verzoeker te onderzoeken, en hierdoor impliciet maar zeker te oordelen dat er, wat verzoeker betreft, “geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 en 4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen en voor het overige zomaar gratis wordt gesteld dat er geen sprake is van nieuwe gegevens, terwijl anderzijds wordt erkend dat verzoeker een “huiszoekingsbevel” naar voor brengt en een fax van de politie.

Dat deze beide documenten zomaar worden afgewezen door verweerster als zijnde geen nieuw element.

In werkelijkheid werden de documenten pas bekomen na de vorige asielaanvragen en is er dus wel degelijk sprake van een nieuw element.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker alleszins al een begin van bewijs aanbrengt.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek en dit zekerlijk wanneer er door verzoeker nieuwe informatie wordt aangebracht en nieuwe documenten worden aangeleverd.

Er is in casu manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 48/3 en 4 Vw.”

3.1.2. Verwerende partij werpt op dat de vierde asielaanvraag van verzoekende partij werd afgewezen omdat zij geen nieuwe gegevens aanbracht met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag waarin ze deze had kunnen aanbrengen en waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij licht toe dat verzoekende partij een huiszoekingsbevel neerlegde, doch dat een document slechts een bewijswaarde heeft indien het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen en de Raad reeds heeft geoordeeld dat dit in casu niet het geval was. Daarnaast merkt zij op dat verzoekende partij de stelling dat het huiszoekingsbevel niet als een nieuw element kan beschouwd worden niet betwist en niet duidelijk maakt waarom dit document in het kader van de vierde asielaanvraag aanleiding zou moeten geven tot een nieuw onderzoek ten gronde. Zij betoogt tevens dat de door verzoekende partij voorgelegde fax geen bewijswaarde heeft, aangezien niet blijkt dat het om een authentiek stuk gaat en faxen en kopieën gemakkelijk kunnen gemanipuleerd worden.

3.1.3. Het staat niet ter discussie dat verzoekende partij reeds verscheidene asielaanvragen in België heeft ingediend. Verwerende partij diende, toen verzoekende partij nogmaals een asielaanvraag indiende derhalve te verifiëren of, gelet op artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, deze asielaanvraag in overweging kon genomen worden.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht bij een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bracht in het raam van haar vierde asielaanvraag een huiszoekingsbevel en een schriftelijke verklaring van de politiediensten aan.

Verwerende partij oordeelde dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten niet als relevant en bewijskrachtig konden worden beschouwd. Verzoekende partij stelt de handelwijze van verwerende partij in vraag, doch gaat voorbij aan het feit dat verwerende partij, bij een meervoudige asielaanvraag, niet alleen kan nagaan of de aangebrachte stukken nieuw zijn in de zin dat zij niet eerder aan de asielinstanties konden worden meegedeeld, maar ook kan verifiëren of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging te vormen (cf. RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Een stuk dat niet relevant is of geen bewijswaarde heeft kan immers geen ernstige aanwijzingen bevatten voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Verwerende partij heeft duidelijk toegelicht dat aan het huiszoekingsbevel slechts een bewijskracht kan toegekend worden indien het ondersteund wordt door coherente, plausibele en coherente verklaringen en dat de Raad reeds vaststelde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet aan deze voorwaarde voldoet. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat een stuk dat slechts aangebracht werd om een relaas te onderbouwen waarvan reeds werd vastgesteld dat het, gezien de talloze onjuistheden en tegenstrijdigheden, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een beschermingsstatus nog enige relevantie heeft. Er moet tevens benadrukt worden dat het arrest van de Raad waarnaar verwerende partij verwijst dateert van 8 april 2011 en verzoekende partij dus onterecht stelt dat verwerende partij zich beroept op beslissingen van “jaren geleden”. Verwerende partij heeft voorts geduid dat de door verzoekende partij aangebrachte verklaring van de politiediensten niet in originele vorm werd voorgelegd zodat de authenticiteit van dit stuk niet vaststaat en het stuk geen bewijswaarde heeft.

Verzoekende partij toont met haar beschouwingen niet aan dat verwerende partij niet alle door haar aangebrachte gegevens in aanmerking heeft genomen en deze, in het raam van haar bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet zorgvuldig onderzocht heeft.

Zij toont evenmin aan dat verwerende partij haar bevoegdheden overschreden heeft of onterecht of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat geen nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden overgemaakt.

Verzoekende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar betoog dat de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zouden geschonden zijn en dat een nieuwe toetsing van haar asielrelaas aan de artikelen 48/ en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist was.

Aangezien reeds vastgesteld werd dat verzoekende partij geen nood heeft aan enige beschermingsstatus en zij geen nieuwe elementen aanbrengt kan zij evenmin gevolgd worden in haar stelling dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermin[g]sstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De asielinstanties dienen thans niet enkel [te] onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, [...] in tweede instantie, of de subsidiaire beschermin[g]sstatus kan worden toegekend.

Telkens er een asielaanvraag ingediend wordt, dient telkens ook geoordeeld te worden of al dan niet een beroep kan gedaan worden op de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië / Dagestan diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de nieuwe asielaanvraag, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt [dat] verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië / Dagestan, om tot de toekenning over te gaan van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die om subsidiaire bescherming zoekt is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Bijgevolg, zelfs indien de asielaanvr[a]g niet zou dienen te worden onderzocht, dan nog kwam verzoeker in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Door bovendien zomaar zonder enig onderzoek de aanvraag van verzoeker te gaan afwijzen, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad aangezien door verzoeker thans nooit in een uitgebreid interview zijn argumentatie terzake kan naar voorgebracht worden.”

3.2.2. Verwerende partij antwoordt dat er inderdaad geen nieuw onderzoek ten gronde van het asielrelaas heeft plaatsgevonden omdat geen nieuwe elementen werden aangeleverd en brengt in herinnering dat een onderzoek ten gronde werd doorgevoerd ingevolgde de eerste asielaanvraag van verzoekende partij. Zij stelt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert zonder veel inhoudelijke argumenten aan te brengen, dat zij nalaat te verduidelijken naar welke mensenrechtenrapporten zij meent te kunnen verwijzen en dat zij een algemene toestand in haar land niet betreft op haar persoonlijke situatie.

3.2.3.1. In zoverre het de bedoeling is van verzoekende partij een schending aan te voeren van de formele motiveringsplicht kan worden gesteld dat dat de motieven van de bestreden beslissing op

eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Tevens moet worden benadrukt dat, aangezien verwerende partij oordeelde dat de vierde asielaanvraag van verzoekende partij niet in aanmerking wordt genomen, er geen verplichting bestond om te motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend. Verwerende partij is daarenboven niet bevoegd om een standpunt in te nemen omtrent het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat zij hieromtrent uiteraard geen motivering kan voorzien.

3.2.3.2. Verzoekende partij zet uiteen dat er in Tsjetsjenië en Dagestan regelmatig mensen ontvoerd en gefolterd worden, wat volgens haar blijkt uit *“mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid”*, en dat in sommige gevallen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is. Deze toelichting doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de adjunct-commissaris, na een onderzoek van de verklaringen van verzoekende partij en rekening houdende met de toestand in haar land van herkomst, reeds oordeelde dat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend, dat de Raad dit standpunt bevestigde en dat geen nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangebracht tijdens de vierde asielaanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3.3. De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat verwerende partij door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, zodat ook niet kan besloten worden dat het fair play-beginsel geschonden werd.

3.2.3.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond. De stellingname van verzoekende partij laat immers niet toe te concluderen dat verwerende partij enig dienstig gegeven niet in aanmerking genomen heeft. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.3.5. Verzoekende partij meent dat ook de bepalingen van de richtlijn 2004/83/EG geschonden zijn. Daargelaten de vraag of verzoekende partij zich nog dienstig op de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen, nu verzoekende partij zelf aangeeft dat deze bepalingen reeds werden omgezet in de nationale wetgeving, moet worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat aan te geven welk artikel van voormelde richtlijn zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid, bijgevolg onontvankelijk.

3.2.3.6. Uit de toelichting bij het tweede middel kan afgeleid worden dat verzoekende partij ook een schending van de rechten van de verdediging wenst aan te voeren. In dit verband kan het volstaan op te merken dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken en niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 iuncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië / Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is.

Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html>).

De verzoeker loopt dan ook permanent gevaar in zijn land van herkomst.

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvra[a]g wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië / Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster en haar echtgenoot louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer [z]ij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art 48/3 VW doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een weigering tot in overwegingneming asielaanvraag maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art 3 EVRM juncto art 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek ter zake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering wel integendeel werd er geen enkel onderzoek ter zake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

3.3.2. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij in haar derde middel niets toevoegt aan wat zij reeds uiteenzette in haar eerste twee middelen en ter weerlegging van haar argumentatie bijgevolg kan verwezen worden naar de antwoorden op deze middelen.

3.3.3. De Raad merkt op dat verzoekende partij, door uiteen te zetten op welke wijze de beoordeling of een vreemdeling al dan niet nood heeft aan subsidiaire bescherming dient te gebeuren en door te stellen dat uit documentatie die dateert uit 2008 blijkt dat de situatie voor Tsjetsjeense jongemannen gevaarlijk is in hun land van herkomst, de in de bestreden beslissing gedane vaststelling niet weerlegt, namelijk dat door de bevoegde asielinstantie, na een grondig onderzoek, reeds werd vastgesteld dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat ook de Raad, in het kader van een beroepsprocedure, tot dit besluit kwam.

Daarnaast moet worden gesteld dat er in casu geen sprake is van "het automatisch afleveren van een weigering tot in overwegingneming [van een] asielaanvraag", doch dat verwerende partij heeft onderzocht of er nieuwe gegevens, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd en heeft toegelicht waarom zij oordeelde dat de door verzoekende partij aangebrachte elementen niet als

nieuwe gegevens konden beschouwd worden. De uiteenzetting van verzoekende partij mist, wat dit punt betreft, dus feitelijke grondslag. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van de twee voorgaande middelen toont verzoekende partij ook niet aan dat verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht bij de vierde asielaanvraag.

De toelichting van verzoekende partij laat derhalve niet toe te besluiten tot het bestaan van een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK